

**Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte,
Sesja 8, Wewnętrzne Objawienie Ogólne,
Rzymian 2:12-16 i Kaznodziei Salomona 3:11.
Ogólne Objawienie w Opatrzności, Dzieje
Apostolskie 14:14-18 i 17:22-29**

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 8, Wewnętrzne Ogólne Objawienie, Rzymian 2.12-16 i Koheleta 3.11. Ogólne Objawienie w Opatrzności, Dzieje Apostolskie 14:14-18 i 17:22-29.

Ojcze nasz, dziękujemy Ci, że jesteś mówiącym Bogiem, który według Hebrajczyków 1:1 i 2 przemawiał zarówno w czasach Starego Testamentu, jak i Nowego Testamentu w swoim słowie. Dziękujemy Ci, że Twoje objawienie jest jeszcze większe, że objawiłeś się w swoim stworzeniu i zapisałeś swoje prawo w ludzkich sercach.

Błogosław nam, gdy myślimy o tych rzeczach. Prowadź nas swoją drogą, a my modlimy się przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Właśnie przyjrzelśmy się Rzymianom 2.12-16, gdzie mowa jest o tym, że Bóg napisał swoje prawo w ludzkim sercu, a nawet ci, którzy nie mają prawa Mojżeszowego, nie mają Biblii, pokazują skutki tego prawa, czasami czyniąc to, co słuszne, a czasami to, co złe, a ich sumienie ma w tym swój udział. Podobnie jak w przypadku innych egzegez tych kluczowych fragmentów, przejdę teraz do notatek i podsumuję. Bóg objawia się w człowieczeństwie.

Bóg daje się poznać w swoim stworzeniu, zewnętrznym ogólnym objawieniu poza nami w świecie, Bóg objawia się. Daje się poznać również w wewnętrznym ogólnym objawieniu, które jest wewnątrz nas, w naszej naturze. Natura ludzka jest zatem objawicielska.

Ludzie są nie tylko stworzeniami Boga, ale objawieniami Boga, w istocie, w obu znaczeniach. Ponieważ znowu, facet w jaskini próbujący uciec od zewnętrznego ogólnego objawienia nie może z powodu swojego oddechu i bicia serca itd.; nawet jeśli czuje swoje własne ciało, jest zewnętrznym ogólnym objawieniem od Boga. Podobnie Rzymian 1:32, który widzieliśmy, mówi, że chociaż znają sprawiedliwy wyrok Boga, że ci, którzy czynią takie rzeczy, całą listę grzechów, zasługują na śmierć, nie tylko je czynią, ale dają uznanie tym, którzy je czynią.

Następnie w rozdziale 2 Paweł potępia hipokrytów, którzy nie pochwalają rzeczy w życiu innych, ale sami je czynią. Rzymian 1:32, a następnie 2:12-16, Paweł naucza

tutaj, że wszyscy ludzie, zbawieni i niezbaawieni, mają wymagania prawa wypisane w swoich sercach. Bóg objawia swoje moralne wymagania w nas.

To jest wewnętrzne ogólne objawienie. Rzymian 2:14-15, bo gdy poganie, którzy z natury nie mają prawa, czynią to, co prawo nakazuje, są sami dla siebie prawem, chociaż prawa nie mają. Wykazują oni, że dzieło prawa jest wypisane w ich sercach, podczas gdy ich sumienie również świadczy, a ich sprzeczne myśli oskarżają ich lub nawet uniewinniają.

Według ewangelii Pawła, Paweł mówi, że w dniu sądu Bożego nasze wewnętrzne sekrety zostaną ujawnione w wersecie 16. Nawet zanim ludzie poznają Chrystusa lub Jego słowo, z natury czynią rzeczy prawa, czasami. Chociaż poganie nie muszą przyjmować przykazań, wymagania Boga wypisane w ich sercach sprawiają, że stają się prawem dla samych siebie.

Są wewnętrznym, ogólnym objawieniem. Mają je i są nim. Same w sobie są swego rodzaju moralnym objawieniem Boga.

Och, to jest niemoralne lub amoralne. Nie, to nie jest amoralne. To jest moralne lub niemoralne, na przemian.

Ponieważ jesteśmy istotami moralnymi. To część obrazu Boga. Prawo działa.

Wyraża się poprzez osądzanie naszych działań, używając wewnętrznego miernika, który nazywamy sumieniem. Nasze sumienia czasami oskarżają, a czasami bronią i usprawiedliwiają nasze działania. Przypuszczalnie nasze sumienia działają zgodnie z naszymi wewnętrznymi zasadami moralnymi, aby osądzać nasze zachowanie.

Rzymian 2.15. Wszyscy doskonale znamy moralne wymagania Boga. Wiemy, że nasze grzeszne czyny są złe i godne Bożego sądu. 1:32. Widzisz, chociaż Paweł nie mówi o prawie Bożym w sercu aż do Rzymian 2:14 i 15, to jest to już założone w 1:32, kiedy mówi, że chociaż znają sprawiedliwy wyrok Boga, że ci, którzy czynią takie rzeczy, zasługują na śmierć.

To mówi o skutkach prawa zapisanego w sercu. Skąd wiedzą, że sprawiedliwy dekret Boga, że grzechy wymienione właśnie w szczegółach, na wielkiej liście, zasługują na śmierć? Z powodu prawa Bożego zapisanego w sercu. Tak więc 1:32 Rzymian zakłada 2:14 i 15.

Jakie atrybuty Boga są objawiane w ten sposób, w tym środku wewnętrznego ogólnego objawienia? To bardzo dobre pytanie. To wewnętrzne ogólne objawienie ujawnia atrybuty świętości i sprawiedliwości Boga oraz Jego dzieło sądu. Werset 32 z 1. To wewnętrzne ogólne objawienie jest znane wszystkim ludziom i ma implikacje dla tego fragmentu.

Jest tłumione i wypaczane, tak że ludzie mają tendencję do stosowania wymagań moralnych w osądzie innych, jednocześnie usprawiedliwiając siebie za te same grzechy, co jest widoczne w hipokryzji rozdziałów 2, 1, do 3. Tak więc istnieją podobieństwa i różnice między wewnętrznym i zewnętrznym objawieniem ogólnym. Największe podobieństwo polega na tym, że oba są gatunkami objawienia ogólnego. Każdy jest pod słońcem.

Każdy ma prawo Boga wypisane w sercu. Są również podobne, ponieważ oba te objawienia działają. Zewnętrzne ogólne objawienie Boga dociera do ludzi, podobnie jak jego wewnętrzne ogólne objawienie, o czym świadczy działanie ludzkiego sumienia.

Nie, nie robisz tego! Ktoś mówi, obrażony, że ktoś go skrzywdził. To wynik prawa Bożego zapisanego w jego sercu. Są inni pod tym względem.

Objawienie Boga w Jego stworzeniu poza nami pokazuje Jego chwałę, piękno, moc i mądrość, ale nie Jego świętość. Emerson powiedział, że natura jest czerwona w zębach i pazurach. Kiedy lew zjada antylopę, czy lew grzeszy? Nie, to nie dotyczy.

Lwy i antylopy nie zostały stworzone na obraz Boga. Nie mają prawa Bożego wypisanego na sercu. Tak więc, w przeciwieństwie do zewnętrznego objawienia ogólnego, wewnętrzne objawienie ogólne objawia świętość Boga, oczywiście niedoskonale od upadku, jego sprawiedliwość i dzieło sądu.

Dziełami Boga są stworzenie, opatrność, odkupienie i spełnienie, co obejmuje sąd. Jeszcze jeden fragment, często pomijany. Księga Kohelecia, wierzcie lub nie, 311.

Bóg uczynił wszystko stosownym w swoim czasie. On również umieścił wieczność w ich sercach. Ale nikt nie może odkryć dzieła Boga.

Nikt nie może odkryć dzieła, które Bóg wykonał od początku do końca. Coś w nas sięga po rzeczy wieczne. CS Lewis opisał to nawet jako chłopiec.

Miał poczucie większej rzeczywistości. Uciekało mu, ale czasami czuł, że jest na jej granicy. Ale było to nieuchwytnie, a jednak tam było.

I to przyniosło radość, ale potem zniknęło, i tak coś w nas sięga po rzeczy wieczne. Jednak, jak potwierdza koniec wersetu, chcę zrobić ESV. Jaki zysk ma pracownik ze swojego trudu? Widziałem interes, który Bóg dał dzieciom ludzkim, aby były szczęśliwe i zajęte.

On uczynił wszystko pięknym w swoim czasie. On również umieścił wieczność w sercu człowieka, jednak tak, że nie może on odkryć, co Bóg uczynił od początku do końca.

Postrzegam, że nie ma dla nich nic lepszego niż być radosnym i czynić dobrze, dopóki żyją.

Także każdy powinien jeść i pić i cieszyć się całym swoim trudem. To jest dar Boży dla człowieka. Więc mamy poczucie wieczności w naszych sercach.

Bóg objawił się nam w ten sposób, a jednak jest to nieuchwytne. Jak wskazuje koniec wersetu, jesteśmy sfrustrowani naszym pragnieniem wieczności, ponieważ nie potrafimy zrozumieć planu Boga w całości. Notatka w Biblii Studyjnej NIV zawiera cytat: piękny, ale kuszący świat Boga jest dla nas za duży, a jednak jego satysfakcja jest za mała.

Ponieważ zostaliśmy stworzeni dla wieczności, rzeczy czasu nie mogą być w pełni i trwale zaspokojone. Po raz kolejny, piękny, ale kuszący świat Boga jest dla nas za duży, a jego satysfakcje są za małe. Ponieważ zostaliśmy stworzeni dla wieczności, rzeczy czasu nie mogą być w pełni i trwale zaspokojone.

Studium Biblii NIV w Księdze Koheleka 3:11. Właściwie, czytając ten wykład i myśląc o tym teraz, ten werset może dotyczyć również zewnętrznego ogólnego objawienia. Nie dotyczy moralności, to pewne. Dotyczy ludzkiej świadomości.

Sądzę, że to jest to, do czego należy. Świadomość transcendencji, pragnienie wieczności, ale niezdolność do zrozumienia tego, czego jesteśmy częściowo świadomi. Bóg objawia się, o, w swoim synu i w swoim słowie i w cudach, a zobaczymy to później, w wizjach i wszelkiego rodzaju dobrych rzeczach, w rzucaniu losów w Starym Testamencie.

To jest specjalne objawienie dane tylko niektórym ludziom, czasami w niektórych miejscach. Ale ogólne objawienie jest zawsze dane wszystkim ludziom, we wszystkich miejscach. I mamy trzy podkategorie.

A tak przy okazji, tradycyjnie tak jest. Objawienie w Bożym stworzeniu jest tak zwanym zewnętrznym objawieniem ogólnym. Duże kategorie, objawienie ogólne i szczególne.

Pod ogólnym, w stworzeniu, w ludzkim sercu, w opatrności. Zrobiliśmy pierwsze dwa, zewnętrzne ogólne objawienie w stworzeniu, wewnętrzne ogólne objawienie w prawie zapisanym w sercu i sumieniu, a teraz objawienie Boga w opatrności lub historii. Ogólne objawienie Boga jest znane w stworzeniu, sumieniu, a także opatrności.

Bóg przekazuje wiele swoich cech, działając opatrnościowo w historii. Dzieje Apostolskie 14. To Dzieje Apostolskie 14 i 17 są dowodami na to.

Dzieje Apostolskie 14, aby zrozumieć kontekst, wróćmy do wersetu 8. A w Listrze siedział człowiek, który nie mógł używać nóg. Był kaleką od urodzenia i nigdy nie chodził. Słuchał Pawła mówiącego, a Paweł, patrząc na niego uważnie i widząc, że ma wiarę, aby zostać uzdrowionym, powiedział donośnym głosem: stań prosto na nogach.

I wyskoczył, rozwała mi mózg, żadnej fizjoterapii, żadnego trenera. I wyskoczył i zaczął chodzić. A gdy tłum zobaczył, co uczynił Paweł, podnieśli głosy, mówiąc po lykońsku: bogowie zstąpili do nas w postaci ludzi.

Przez wiele lat uczyłem również w dwóch różnych seminariach ewangelickich. A czasami, gdy mieliśmy dzień modlitwy, coś takiego, studenci zbierali się w grupach, a często studenci pewnych grup etnicznych zbierali się razem i rozmawiali. I chociaż mogli używać angielskiego, jeśli ich pierwszym, jeśli ich językiem ojczystym był inny język, modlili się w tym języku.

I tak jest tutaj. Ci ludzie mogli zrozumieć Pawła i Barnabę nie dlatego, że Paweł i Barnaba mówili po lykońsku, ale dlatego, że nie mówili. Wszyscy mówili po grecku.

koine. Ale kiedy ci ludzie byli podekscytowani tym uzdrowieniem, nie wykrzykiwali w tym języku. Wykrzykiwali w swoim ojczystym języku.

Jestem częścią służby na Ukrainie. Mamy dwie wspaniałe tłumaczki, Yanę i Nataszę, a ich angielski jest dobry. Czasami Natasza poprawiała mój angielski.

Napisałem kilka książek i tak dalej. O mój Boże. To bardziej tak, jakbym sięgnął po słowo, a ona mi je daje.

Ona to dostarcza. Ojej. Ale zapytałem Yanę, która niedawno przetłumaczyła dla mnie kurs.

Kiedy się modlisz, w jakim języku możesz się modlić? Ona mówi, no cóż, mogę się modlić po angielsku. W jakim języku się modlisz? Ona mówi po ukraińsku. To ma sens.

To twój język ojczysty. To język, którego uczysz się jako pierwszy, jako dziecko. Bogowie zstąpili do nas w postaci ludzi.

Barnabasa nazywali Zeusem. Dlaczego? Był starszy. Wyobrażam go sobie z dużą męską brodą, starszy mężczyzna.

On jest królem bogów. On jest Zeusem. Paul jest mówcą, koleś.

On jest wielkim kaznodzieją, prawda? A Paweł, nazywali go Hermesem. Gdybyś zamienił panteony, byłby to Merkury, ponieważ był głównym mówcą. A kapłan Zeusa, widzisz, Paweł i Barnaba nie rozumieli Ikonium, ale rozumieli mowę ciała.

bardzo szybko zrozumieli przesłanie . Kapłan Zeusa, którego świątynia znajdowała się przy wejściu do miasta, przyprowadził woły i girlandy do bram i chciał złożyć ofiarę tłumom. Ale kiedy apostołowie Barnaba i Paweł usłyszeli o tym i zobaczyli to, bez wątplenia, rozdarli swoje szaty i rzucili się w tłum krzycząc: ludzie, dlaczego robicie te rzeczy? Widzicie, kiedy Paweł poszedł do seminarium w Tarsus Divinity School, miał oczywiście kursy misyjne.

Tak, jestem śmieszny, ale on nigdy nie miał kursu na temat tego, co robisz, gdy jesteś zaproszony na nabożeństwo, a ty jesteś bóstwem. Z odrazą jako dobrzy Żydzi, mam nadzieję, że mieli zapasowe ubrania; rozdarli swoje szaty. Mężczyźni, dlaczego robicie te rzeczy? My też jesteśmy mężczyznami.

Jesteśmy zwykłymi śmiertelnikami podobnej do was natury. I przynosimy wam dobrą nowinę, abyście odwrócili się od tych próżnych rzeczy do żywego Boga, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i wszystko, co w nich jest. Potwierdzają, że Bóg jest stwórcą.

Mówisz, że to zewnętrzne, ogólne objawienie, prawda? Tak, ale to coś więcej. W poprzednich pokoleniach pozwalał wszystkim narodom kroczyć własnymi drogami, ale nie pozostawił siebie bez świadectwa. Pozwalał narodom kroczyć własnymi drogami, to znaczy, nie bijąc ich, nie potępiając ich potępieniem, na jakie zasługiwały.

On tolerował ich, aby dać więcej czasu na, cóż, na przyjście Chrystusa, na rozprzestrzenianie się ewangelii i tak dalej. Jednak Bóg nie pozostawił siebie bez świadectwa. To, znowu, to litotes, zaprzeczanie negatywom, aby potwierdzić pozytyw.

Bóg dał świadectwo o sobie, bo dobrze uczynił, dając wam deszcze z nieba i urodzajne pory, nasycając wasze serca pokarmem i radością. Czyż Bóg nie jest dobry? Wszyscy cieszymy się wspólnotą stołu. Nawet tymi słowami ledwie powstrzymują ludzi od składania im ofiary.

To byłoby takie dziwne. Pisemne streszczenie, Dzieje Apostolskie 14:14 do 18. W Dziejach Apostolskich 14, Paweł i Barnaba udają się do Listry w pierwszą podróż misyjną.

Według słów Pawła, człowiek kulawy od urodzenia podskakuje i zaczyna chodzić, wersety 8–10. Ludzie ogłaszają Pawła i Barnabę bogami Hermesa i Zeusa. Apostołowie nie rozumieją języka likańskiego , którym mówią ludzie, ale język ciała kapłana Zeusa jest nie do pomylenia, gdy zbliża się do nich, aby złożyć w ofierze woły.

W odpowiedzi Paweł i Barnaba rozdierają szaty z odrazą i krzyczą, tym razem z Biblii Christian Standard, ludzie, dlaczego robicie te rzeczy? My również jesteśmy ludźmi takimi jak wy. I głosimy wam dobrą nowinę, że odwracacie się od tych marnych rzeczy do Boga żywego, który stworzył niebo, ziemię, morze i wszystko, co w nich jest. W minionych pokoleniach pozwalał wszystkim narodom iść własną drogą.

Chociaż nie pozostawił samego siebie bez świadectwa, czynił to, co dobre, dając wam deszcz z nieba i urodzajne pory, napełniając was pokarmem, a wasze serca radością. Ponownie, Rzymian 14:15 do 17. Bóg, stwórca, daje świadectwo o sobie w opatrności, nie tylko w stworzeniu, nie tylko w prawie i sercu, ale w opatrności.

Istnieje ogólne objawienie od Boga w Jego uporządkowaniu życia i historii, werset 17. Konkretnie, świadczy o sobie w swoich opatrnościowych czynach, dając deszcz, aby rosły plony i owoce, aby zaspokoić nasze fizyczne, i nie pomijamy tego, i emocjonalne potrzeby, werset 17. To objawia istnienie Boga, Jego rolę jako stwórcy, która jest wyraźnie opisana w wersecie 15, i Jego hojność.

To właśnie rozumiemy pod pojęciem dobroci jako teologicznego terminu. Atrybut dobroci Boga oznacza Jego hojność. Tak nie jest. Dobroć nie oznacza świętości, nie oznacza dobroci w opozycji do zła.

Właściwie podoba mi się termin hojność. Dobroczynność to kolejny powszechnie używany. I jego hojność, dobroć i życzliwość dla wszystkich ludzi.

Zauważ, że jest to objawienie ogólne. Jak powiedział Jezus, Ojciec dobrego Pana okazuje swoją dobroć, dając deszcz zbawionym i niezabawionym rolnikom. Czas tego objawienia jest ciągły, sezon po sezonie.

A zasięg tego objawienia jest ogólnoświatowy. Gdziekolwiek jest deszcz, jedzenie i szczęście, ich Bóg objawił swoją hojność, swoją dobroć, ale nie myśl o zbawczej dobroci, ale o swojej dobroci, swojej życzliwości. On jest dobrym Bogiem i daje dobre dary wszystkim ludziom.

Nie tylko niebo i ludzkie serce z jego moralnymi wskazówkami, ale także warzywa, owoce, jedzenie, społeczność i radość. Podobnie, Akt 17 jest innym znanym tekstem dowodowym na objawienie Boga, ogólne objawienie Boga w historii lub opatrności. Kontekst, Paweł w Atenach, 17:16.

A gdy Paweł czekał na nich, Sylasa i Tymoteusza w Atenach, jego duch rozdrażnił się w nim, widząc, że miasto było pełne bożków. Rozprawiał więc w synagodze z Żydami i pobożnymi, a na rynku każdego dnia z tymi, którzy tam się znaleźli. Niektórzy filozofowie epikurejscy i stoicy również rozmawiali z nim, a niektórzy mówili: Co ten

gadała chce powiedzieć? Inni mówili, że zdawał się być kaznodzieją obcych bóstw, ponieważ głosił Jezusa i zmartwychwstanie.

W Dziejach Apostolskich, w 1 Liście do Koryntian 15, Koryntianie wyznali śmierć i zmartwychwstanie Jezusa, aby być chrześcijanami, ale mieli problem ze zmartwychwstaniem umarłych. Powodem jest to, że widzieli zwłoki i błędnie to założyli; jest to konsensus uczonych zajmujących się korespondencją koryncką; błędnie założyli, że zmartwychwstanie będzie wiązało się ze wskrzeszeniem zwłok, czymś w rodzaju zombie, i po prostu nie mogli sobie z tym poradzić. Nie, Paweł mówi, że kluczowym pojęciem w zmartwychwstaniu jest transformacja.

Więc kiedy Paweł wspomina o zmartwychwstaniu, Platon i Arystoteles wierzyli w nieśmiertelność duszy, ale nie w zmartwychwstanie, to było po prostu, och, podupadłe ciała wskrzeszone, och, to straszne. I zabrali go i zaprowadzili na Areopag, mówiąc: czy możemy wiedzieć, co to za nowa nauka, którą przedstawiasz? Bo przynosisz nam jakieś dziwne rzeczy do uszu. Chcemy zatem wiedzieć, co te rzeczy oznaczają.

Teraz wszyscy Ateńczycy i cudzoziemcy, którzy tam mieszkają, spędzaliby czas na niczym innym, jak tylko opowiadaniu lub słuchaniu czegoś nowego. Teraz jesteśmy blisko naszego tekstu. Paweł zwraca się do Areopagu.

Tak więc Paweł, stojąc pośrodku Areopagu, powiedział: Mężowie ateńscy, widzę, że jesteście pod każdym względem bardzo religijni, bo gdy przechodziłem i oglądałem wasze przedmioty czci, znalazłem też ołtarz z tym napisem: Nieznanemu Bogu. To więc, co czcicie jako nieznanego, to wam głoszę. Bóg, który stworzył świat i wszystko, co na nim, będąc Panem nieba i ziemi, nie mieszka w świątyniach zbudowanych ręką ludzką ani nie jest obsługiwany przez ręce ludzkie, jakby czegoś potrzebował, skoro sam daje całej ludzkości życie i oddech, i wszystko.

I uczynił z jednego człowieka wszystkie narody ludzkie, aby żyły na całej powierzchni ziemi, ustaliwszy wyznaczone okresy i granice ich miejsca zamieszkania, aby szukali Boga i być może wyczuwali drogę do Niego i Go znaleźli. A jednak nie jest on w rzeczywistości daleko od każdego z nas, gdyż cytuje jednego z ich pogańskich poetów, jednego z ich pogańskich poetów; w nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy, jak nawet niektórzy z waszych własnych poetów powiedzieli, gdyż jesteśmy rzeczywiście jego potomstwem. Uważa się, że cytaty te pochodzą od Epimenidesa .

Pierwsze jest niepewne, ale myślimy, że drugie pochodzi od Aratosa. To jest bardziej pewne. Będąc więc potomstwem Boga, nie powinniśmy sądzić, że istota boska jest podobna do złota, srebra lub kamienia, obrazu stworzonego przez sztukę i wyobraźnię człowieka.

W czasach niewiedzy Bóg przeoczył, ale teraz nakazuje wszystkim ludziom wszędzie, aby się nawrócili, ponieważ ustalił dzień, w którym będzie sądził świat w sprawiedliwości przez człowieka, którego wyznaczył. I o tym dał nam wszystkim zapewnienie, wskrzeszając go z martwych. Teraz, gdy usłyszeli o zmartwychwstaniu umarłych, niektórzy szydzili, ale inni mówili, usłyszemy cię znowu o tym.

Tak więc Paweł wyszedł spośród nich, ale niektórzy mężowie przyłączyli się do niego i uwierzyli, wśród nich także Dionizy Areopagita, kobieta imieniem Damaris i inni z nimi. Tak więc Paweł przemawiał w synagodze w Atenach, ale przemawiał także do Ateńczyków na rynku, w miejscu, gdzie filozofowie przychodzili, aby filozofować, i jak Łukasz mówi nam w Dziejach Apostolskich, aby usłyszeć coś nowego. Paweł potwierdza, że Bóg daje całej ludzkości życie, oddech i wszystko inne.

Po raz kolejny, bycie stwórcą Boga jest fundamentem Jego objawienia w stworzeniu, sumieniu i opatrności. Stworzył je z jednego człowieka i jest to odniesienie do Adama, każdego narodu ludzkości, który miał żyć na ziemi, na powierzchni ziemi, po ustaleniu wyznaczonych okresów i granic ich miejsca zamieszkania. Pan, w swojej opatrności, kierował grupami etnicznymi, ruchami ludzi, ustanawianiem narodów i państw itd., i oto cel, dla którego powinni szukać Boga, a może wyczuwać drogę do Niego i Go znaleźć.

A potem cytuje ich własnych pisarzy, aby powiedzieć, że jest nieuchronny, a my jesteśmy jego stworzeniami. I wtedy oczywiście, on znowu, zaczął i skończył potępieniem bałwochwalstwa, a potem głosił Chrystusa i zmartwychwstanie, i to ich wytrąca z równowagi.

Ponownie, podążam za schematem czytania notatek. Do tego samego fragmentu. W Dziejach Apostolskich 17, Paweł zwraca się do Ateńczyków i zauważa, że wśród ich niezliczonych bożków, widziałem raport o tysiącach bożków, gdy idziesz ulicą, jest ołtarz nieznanego Boga.

Eckhart Schnabel, badacz Nowego Testamentu, ma dwa duże tomy o podróżach misyjnych Pawła i kataloguje każdego bożka w każdym mieście. To niesamowite dzieło naukowe. Och, to jest po prostu niesamowite.

Ich liczba. Niektóre były pornograficzne. Och, po prostu wplecione w tkaninę życia.

Więc zasadniczo każdy człowiek w Cesarstwie Rzymskim był bałwochwalcą. Albo byłbyś uważany za nie dobrego obywatela. Och, więc Tesaloniczanie zwrócili się do Boga od bożków, aby służyć żywemu i prawdziwemu Bogu.

Nic dziwnego, że byli prześladowani. W każdym razie wśród ich niezliczonych bożków jest ołtarz nieznanego Boga. Paweł ogłasza im jedynego żywego i prawdziwego Boga, o którym nie wiedzą.

Wiersz 23, Dzieje Apostolskie 17. Bóg, który stworzył świat i wszystko, co na nim. Jest Panem nieba i ziemi, a zatem nie może być ograniczony do świątyni.

Jego stworzenia nie mogą go kontrolować ani nim manipulować, ponieważ on sam daje każdemu życie, oddech i wszystko. Dzieje Apostolskie 17:24, 25. Bóg jest nie tylko stwórcą wszystkiego; on również podtrzymuje swoje stworzenie, w tym ludzkość, w tym ludzkość.

Jego powszechna łaska, jego dobroć i życzliwość zarówno dla zbawionych, jak i niezabawionych, błogosławi nas życiem, oddechem i wszelkimi dobrymi darami. Jakub 1, każdy dobry i doskonały dar pochodzi od stwórcy światła. Ojca światła.

Który mówi o Bogu jako o stwórcy niebiańskich ciał niebieskich. Podążając za mocą Księgi Rodzaju 1, Paweł przechodzi od stworzenia nieba i ziemi do stworzenia mężczyzn i kobiet. Ludzkość jest jedna, ponieważ wszyscy pochodzą od pierwszego człowieka Boga, Adama.

Bóg planuje, aby ludzie, ogólnie rzecz biorąc, podporządkowali sobie ziemię i dbali o nią. Ma również szczególne plany dla każdego narodu. Wyznaczając czasy cytatów i granice miejsc, w których żyją.

Dzieje Apostolskie 17:26. Zauważ, jaki był cel Boga w tym cytacie, aby szukali Boga i być może wyciągnęli rękę i znaleźli Go. Zamknij cytat werset 27.

Bóg sprawia, że istoty ludzkie poznają Go i jest blisko nas wszystkich. W rzeczywistości jesteśmy od Niego zależni w życiu, czy zdajemy sobie z tego sprawę, czy nie. Wersety 27 i 28.

Bóg objawia się w swoim opatrnościowym uporządkowaniu czasów i miejsc narodu, aby mogli Go szukać i znaleźć. To kończy naszą egzegezę i traktowanie ogólnego objawienia Boga w stworzeniu, sumieniu i opatrności. W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować teologię ogólnego objawienia i starać się połączyć niektóre z tych rzeczy, w tym próbować odpowiedzieć na pytania takie jak, czy człowiek może być zbawiony za pomocą tych środków? A jeśli nie, jaki jest związek tego ogólnego objawienia z chrześcijańskim przedsięwzięciem misyjnym? Rzeczywiście ważne pytania. Opatrzność, Dzieje Apostolskie, rozdział 14, wersety 14 do 18 i rozdział 17, wersety 22 do 29.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 8, Wewnętrzne Ogólne Objawienie, Rzymian 2.12-16 i Koheleta 3.11. Ogólne Objawienie w Opatrzności, Dzieje Apostolskie 14:14-18 i 17:22-29.